

Nr 101.

Av herr **Lind m. fl.**, *angående komplettering av lagen om arbetarskydd.*

År 1931 företog riksdagen en omfattande revision av lagen om arbetarskydd av den 29 juni 1912. Utan tvivel voro flertalet av de förändringar, som då företogs, till nytta och gagn för dem, som äro sysselsatta inom lagens tillämpningsområde.

De erfarenheter, som gjorts, sedan de nya bestämmelserna trädde i tillämpning, ha dock ådagalagt, att ifrågavarande lag på vissa punkter är i behov av komplettering för att kunna bereda arbetarna det skydd och den trygghet, lagen avser att skänka. Sålunda måste det anses som ett betänkligt förhållande, att arbetsgivarna kunna ålägga de anställda att utan tillsyn utföra ofta riskfyllt arbete vid maskin. Framför allt måste en sådan ordning betecknas såsom otillfredsställande, då arbetet utföres nattetid.

Då de skyddsanordningar, som lagen ålägger arbetsgivarna att vidtaga till skydd mot olycksfall och ohälsa, äro en kostnadsfråga, uppstå ofta svårigheter för dessa att uppfylla sina skyldigheter. Härigenom uppstår helt naturligt ökad risk för olycksfall. Men även om allt, som rimligen kan begäras, blivit gjort för att minska olycksrisken, förefinnes dock denna i viss mån. Den kan aldrig helt elimineras.

Den bestämmelse i lagen om arbetsskydd, som förpliktigar företagarna att vidtaga säkerhetsåtgärder av här ifrågavarande art av arbete, återfinnes i nämnda lags 3 § första stycket. Förenämnda stadgande är dock hållet i alltför allmänna ordalag för att dessa skola känna sig förpliktade att vidtaga möjligast effektiva åtgärder. Exempel härå saknas ingalunda. Inom textilindustrien förekommer ofta att arbetare beordras till arbete vid maskin nattetid (därvid de ensamma få utföra arbetet). Skulle olycksfall därvid inträffa, kunde detta medföra högst betänkliga konsekvenser för den skadade. Det synes rimligt, att arbetsgivarna på ett eller annat sätt ålades sörja för större trygghet för arbetarna. Önskligt vore att minst två arbetare ständigt vore tillstädes i samma arbetslokal, då den ene vid olycksfall snabbt kunde bringa den andre möjligast effektiva hjälp. Om inte detta av ekonomiska eller andra skäl skulle låta sig göra, borde under alla förhållanden i lagen föreskrivas skyldighet för arbetsgivarna att genom nattvakt eller på annat sätt ordna betryggande övervakning och tillsyn.

Det finnes anledning att antaga, att liknande förhållanden förekomma även inom andra områden av näringslivet. Detta problem har vid skilda tillfällen under årens lopp varit föremål för diskussion och överväganden såväl inom arbetarnas organisationer som inom det ämbetsverk, som har att

handlägga hithörande spörsmål. I vilken utsträckning arbete ordnat på här antytt sätt förekommer, är emellertid icke ådagalagt. Icke heller torde det finnas någon tillförlitlig statistik över vid dessa arbeten inträffade olycksfall. En utredning av här ifrågavarande spörsmål synes sålunda vara av behovet påkallad. Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte verkställa en allsidig utredning i ärendet samt att till riksdagen inkomma med det förslag, var till utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 15 januari 1936.

Einar Lind.

A. Hermansson.

Gustaf Karlsson.

J. W. Mårtensson.